

หวงรัก

บทที่ 52

ฟ้ารุ่งสังเกตเห็นแต่แรกแล้วว่ารอยยิ้มของชายหนุ่มไม่แจ่มใสเหมือนอย่างที่เคย ดวงตาเคร่งขรึมหม่นหมองเหมือนมีความทุกข์วิตกกังวลใจเต็มอก เธอนึกถึงภาพของแสงดาวที่โดดเด่นอยู่ในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ที่ส่งมาบริการที่ห้องพักผู้ป่วย และเมื่อเธอเดินผ่านที่ใดก็เห็นภาพแบบเดียวกันตีพิมพ์อยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์เกือบจะทุกฉบับ... ภาพโป้ไร้ศิลปะที่ดูจาตบาดตาอย่างยิ่ง ราวกับว่าแสงดาวกำลังล้อเล่นอย่างหยาบคายกับช่างภาพมากกว่าจะตั้งใจวางท่าให้ถ่ายภาพนั้นจริงๆ สิ่งนั้นกระมังที่รบกวนจิตใจของชายหนุ่ม

เขาเดินมาหนึ่งข้างๆ “วันนี้เป็นอย่างไบบ้าง”

“เรียบร้อยดีค่ะ ลูกชายดีขึ้นมากแล้ว หมอให้กลับบ้านได้แล้ว แต่ว่าจะต้องไปรับการรักษาต่อทันที”

ชายหนุ่มโอบกอดเธอด้วยท่าทีคล้ายวิหคเหน้อยล้าที่คืนสู่รวงรัง ยืนหน้าประตูจับุมพิตแก้มนวลเนิ่นนาน

“คิดถึงคุณเหลือเกิน”

ฟ้ารุ่งสงสารและเห็นใจ ปลอบยให้เขาจูบแต่ไม่ยอมหันมาสบตาถามตัวเองว่าจะยอมให้เขารักอีกนานเท่าไร เธอกลัวเหลือเกินว่าจะเปลวใจรักตอบและหวงแหน จนไม่ยอมปล่อยให้เขากลับไปหาอรละออ

“ทุกคนเป็นอย่างไรรกันบ้างคะ”

“ผมไม่ได้โทรหาพี่ราตรี ขอโทษด้วย” ชายหนุ่มสารภาพ “กลัวว่าเขาจะพากันมาวุ่นวายที่นี่”

“ฟ้าก็ไม่ได้โทรค่ะ” หญิงสาวพูด กลัวว่าจะต้องเจ็บปวดหากว่าภรรยาแต่ไม่ยอมมา “คุณอรละออคะ”

ชายหนุ่มนิ่งไป สีหน้าวิตกหม่นหมอง ฟ้ารุ่งอดร้อใจไม่ได้

“คุณอรโกรธหรือคะ”

ชายหนุ่มกลับถอนใจ “ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย วางใจเถอะ”

เขาพาแม่ลูกกลับบ้านกรุงเทพฯ โดยเครื่องบิน ลูกชายยังไม่สบายชอบแม่บ้าง ออกหน้าของอาหนุ่มบ้าง แต่ก็ไม่วายหัวเราะหัวใครเป็นระยะ... ขณะที่ชายหนุ่มอุ้มเด็กชาย มือข้างที่ว่างก็จับหญิงสาวด้วยท่าทีใส่ใจราวกับพ่อบ้านที่รักผูกพันบุตรและภรรยาอย่างยิ่ง และเธอก็ไม่บิตพลั้งแม้เมื่อเขาจับมือนือหรือข้างแก้มหลายครั้ง

ที่บ้านมีคนรับใช้หญิงชายมากอดดูแล เป็นคู่สามีภรรยาที่ถูกจัดหามาโดยนายตำรวจที่ชายหนุ่มรู้จัก บ้านสะอาดกว่าที่ฟ้ารุ่งคาดหมาย หญิงสาวโล่งใจเพราะไม่มีเวลาและเรี่ยวแรงเหลือให้กับอย่างอื่น พอมาถึงก็ต้องเตรียมตัวพาลูกไปโรงพยาบาลเพื่อรับการรักษาต่อ

“ฟ้าจะค้างที่โรงพยาบาล คุณภริยาไม่ต้องเป็นห่วงหรอกคะ คุณมีภาระมาก เท่าที่ทำให้มาจนถึงขนาดนี้ ฟ้าก็พูดอะไรไม่ถูกแล้ว”

“คุณไม่ต้องพูดอย่างนั้นหรอก คุณกับลูกเป็นครอบครัวของผม ชายหนุ่มพูดอย่างอ่อนโยน “ผมรักคุณ จำได้ไหม”

“ค่ะ แต่ว่าต่อไปนี้ฉันอยากให้คุณอยู่กับคุณอร เอาใจใส่เธอให้มาก”

“สัญญาว่าจะจะไม่ติดต่อกับภรรยา ผมกลัวว่าเขาจะพาคุณกลับไป”

หญิงสาวรู้สึกเจ็บปวดกับความคิดของตนเอง

“เขาไม่มาหรอกค่ะ เขามีภรรยาแล้ว ไม่มีที่ให้ฟ้าแล้วละค่ะ”

พอมีช่วงจังหวะว่างเธอก็โทรศัพท์หาราตรี “ฟ้าอยู่ที่กรุงเทพแล้วค่ะ ลูกชายต้องมารักษาตัวต่อ ตอนนี้ฟ้าโทรจากโรงพยาบาล”

“โรงพยาบาลอะไร บอกพี่ซิ พี่จะได้มาเยี่ยมหลาน” ราตรีถามอย่างร้อใจ

ฟ้ารุ่งพูดว่า “อย่ามาเลยคะ พ่อเอกกับหนูเอมจะเสี่ยงกับการติดเชื้อเปล่าๆ แล้วฟ้าจะมาหาพี่ราตรีเอง รอให้เรื่องยุ่งๆ ผ่านไปก่อน”

ราตรีเป็นแม่ที่รักเป็นห่วงลูกอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินจึงต้องเงียบ

“จริงซี พี่ประการก็ไม่อยู่เสียด้วย ไปต่างจังหวัดอีกตามเคย”

หญิงสาวอดถามไม่ได้ว่า

“พี่ณาเป็นอย่างไรบ้างคะ”

“ณาย้ายกลับมาอนที่บ้านคุณแม่” ราตรีเล่า “ณาทไม่ได้สุขสบายหรือฟ้า หน้าตาหมองคล้ำไม่ค่อยพูดจา คงจะไม่สบายใจเรื่องฟ้านี้แหละ ไม่น่าเลย ทำไม่ถึงได้มีเรื่องแตกแยกกัน อยู่ด้วยกันมาตั้งนาน”

“อยู่ด้วยกันแค่นี้เดียวเท่านั้นเองคะ” เธอล้ำกลืนความรู้สึก บังคับน้ำเสียงไม่ให้สั่น “พี่ณาทรักภรรยา พี่ราตรีก็รู้”

“แล้วฟ้ากับคุณภริสละ รักกันหรือเปล่า”

“คุณภริสติดกับฟ้ามาก... มากเหลือเกิน แต่เขาเป็นคนที่คุณอรรัก ฟ้าเชียร์คุณอรมาตั้งแต่ต้น จะทรยศคุณอรได้อย่างไร ฟ้ากับคุณภริส ไม่ได้มีอะไรกัน แต่ฟ้าก็กลัวอยู่เหมือนกันว่าจะอ่อนแอ ยอมใจอ่อน กับคุณภริส โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฟ้ามีปัญหา มีแต่เขาเป็นคนเดียวที่อยู่เคียงข้าง ยอมทำทุกอย่างที่จะช่วยฟ้า...”

“แล้วฉันทจะไม่ทำหรือ หากรู้ว่ามันจะช่วยฟ้าได้ ฉันทเคยช่วยใครต่อใครมาแล้วมากมาย แล้วก็ทุ่มสุดตัวไม่กลัวภัยอันตรายจะมาถึงตัวเอง ฟ้าเองก็เคยได้ยืมวีรกรรมของฉันทมาบ้างแล้ว เพราะอย่างนั้นท่านผู้ใหญ่ถึงได้เมตตาส่งเสริม”

“พีรাত্রีคะ ฟ้าถามหนอยว่ามีใครเฉลียวใจบ้างเมื่อฟ้าหายตัวไป จริงไหมที่พีรณฑคิดว่ามันไม่ได้มีอะไรเลยนอกจากว่าฟ้าแค่ขัดใจกับคุณภริส” หญิงสาวถามด้วยน้ำเสียงสะท้านน้อยใจ “เขาทำราวกับว่ามันไม่ใช่ธุระของเขา ถ้าคุณภริสก็ไม่ใส่ใจเหมือนกันกับพีรณฑ ป่านนี้ฟ้าคงจะตายไปแล้ว”

ราตรีถอนใจ “เพราะว่าฉันทเข้าใจผิดอยู่นะซิ ทำไมฟ้าไม่พูดกับฉันทให้รู้เรื่อง”

“ฟ้าไม่มีอะไรจะพูดแล้วค่ะ”

หญิงสาวปวดน้ำตาที่รินออกมาอย่างฝืนไม่ได้ จำความรู้สึกที่เกิดขึ้นในเช้าตรู่วันนั้นได้ดี เธอโทรศัพท์หากฉันทจากบ้านพักนายทหารที่จังหวัดกาญจนบุรีซึ่งเธอหนีไปหลบภัยมืดที่ตามคุกคาม มณฑิราเป็นคนรับสาย

...พีรณฑกำลังนอนหลับ... ที่บ้านของมณฑิรา.....

“โกรธเคืองอะไรกันนักหนา ฉันทเป็นห่วงฟ้ามากรู้หรือเปล่า เขาไปตามหาฟ้าที่เมืองกาญจน์ด้วย หน้าตาก็หมองคล้ำไม่มีความสุขเลย นี่ได้ยืมว่าฉันทอาสาเขาไปทำภารกิจเสี่ยงภัยอะไรก็ไม่รู้ ทุกคนที่บ้านเป็นห่วงแต่เหมือนเขาอยากทำเพื่อชดเชยที่ช่วยฟ้าไม่ได้”

“รบกวนพีรাত্রีบอกพีรณฑด้วยก็แล้วกันว่าไม่ต้องมาใส่ใจ ฟ้าปลอดภัยแล้ว” หญิงสาวพูดอย่างตื้อตึง

เธอร้องให้เมื่อวางโทรศัพท์ จิตใจร่ำร้องอยากจะพบฉันท แต่จะพบเพื่ออะไรในเมื่อความจริงก็คือฉันทรักมณฑิราจนละเลยเธอไป และมันเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองแล้ว

ส่วนคนที่รักเธอ หญิงสาวก็ไม่มีสิทธิ์จะแตะต้อง... ไม่กล้าที่จะรักตอบ กลัวว่าจะทรยศเพื่อนที่รักและไว้วางใจเธอ กลัวว่าวิญญาณของคุณหญิงผกาและพีรชด์จะไม่สงบสุข.....

เพราะไม่สามารถติดต่อชายหนุ่มได้ แสงดาวจึงขับรถไปหาที่บ้าน สตรีร่างอวบตัวมวงท่าเหมือนเป็นเจ้าของบ้านก่อให้เกิดความรู้สึกขัดตาขัดใจไม่วาย

“คุณภริสไม่อยู่” ฝ่ายนั้นพูดห้วนๆ

เธอไม่เสียเวลาพูดจาตอบโต้ด้วย เดินผ่านขึ้นไปยังห้องของชายหนุ่ม เตี้ยงนอนคลุมผ้าเรียบร้อย ไม่มีวีแววของเจ้าของห้อง หญิงสาวเดินผ่านนงนรีไปหาสาวใช้

“คุณภูกลับมานอนบ้านหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” สาวใช้ตอบพลางมองหน้ากัน ภาพเปลือยโจ่งครึมของคุณแสงดาวทำให้เจ้าหล่อนทั้งสองซื่อหนังสือพิมพ์เกือบจะทุกฉบับที่หาได้ “หมูนี่คุณผู้ชายแทบจะไม่ได้กลับมาอนที่บ้านเลยคะ”

“แล้วเขาไปอยู่ที่ไหน”

“ไม่ทราบคะ”

เธอกระซอกลมหายใจอย่างขัดใจ พอหันจะกลับก็เผชิญหน้ากับนงนรีอีกครั้ง ต่างคนต่างมองกันศีรษะจรดปลายเท้าขึ้นลงหลายตลบ

แสงดาวไม่ปริปากสักคำ เดินผ่านออกไปขึ้นรถ ปล่อยให้นงนรีค้อนขยับๆ มองตามด้วยความขุ่นเคือง.....

ทันทีที่ประตูเปิดแง้มออก แสงดาวก็ผลึกเต็มแรง ย่ำเท้าเข้าไปอย่างไม่สนใจผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหลังประตูซึ่งรีบถอยหนี สีหน้าบูดบึ้งของหญิงสาวทำให้เจ้าของบ้านหนุ่มรูปงามหน้าเสีย

“ผมเพิ่งกลับจากถ่ายหนังต่างจังหวัด เพิ่งจะได้ฟังข้อความที่คุณทิ้งไว้ กำลังจะโทรไปหาพอดี.....”

“จริงหรือ”

เธอเดินตึงๆ เข้าไปในห้อง สีหน้าเมื่อหันกลับมาบอกว่าเธอสะกดอารมณ์ไว้อย่างเต็มที่ หากแล้วก็ปล่อยออกมาอย่างสุดกลั่น

“บอกมาซิว่าคุณต้องการอะไร”

ชายหนุ่มรีบปิดประตู เดินเข้ามาหยุดอยู่ห่างๆ อย่างกริ่งเกรง “คุณพูดเรื่องอะไร”

“อย่าบอกนะว่าไม่รู้เรื่อง” หญิงสาวกริดเสียง หันมองไปรอบๆ ก่อนจะปราดไปที่หนังสือพิมพ์รายวันสองสามฉบับที่วางซ้อนๆ

อย่างไม่เป็นระเบียบอยู่บนโต๊ะรับแขก เธอขว้างมันเข้าใส่คนร่างสูง จนแผ่นกระดาษกระจัดกระจาย

“บอกมาซิว่าส่งรูปฉันไปให้หนังสือพิมพ์ทำไม”

ชายหนุ่มหน้าเงื่อน “ใจเย็นๆ ก่อนซิ คุณดาว ค่อยๆ พูดก็ได้”
“ฉันไม่ฆ่าคุณตั้งแต่เห็นหน้าก็ดีแค่นั้นแล้ว” เธอระเบิดเสียง
“ไอ้รูปบ้าง พวกนั้น ทำไมฉันไม่รู้มาก่อนว่ามันมีอยู่ คุณเอารูปอื่นๆ ให้ฉันดูแต่เก็บรูปพวกนี้ไว้ทำไม... แล้วไอ้รูปบัดซบแบบนี้ยังมีอยู่อีกเท่าไร? บอกมาซิ”

“ฟังผมก่อน...” ชายหนุ่มยกมือทั้งสองขึ้น “ที่ผมเก็บรูปบางรูปไว้เพราะว่ามันไม่สวย ผมไม่อยากให้คุณเห็น เพราะกลัวว่าคุณจะหมดความเชื่อมั่นในตัวเอง แต่ว่าผมสาบานได้เลย ผมไม่มีเจตนาร้ายผมแค่เก็บมันไว้เท่านั้น”

“แล้วส่งไปให้หนังสือพิมพ์ทำไม” เธอโผล่เข้ามา ระดมกำปั้นเข้าใส่อย่างโกรธแค้น สายต๋นหัยยกมือปกป้อง

“เปล่า ผมไม่ได้ส่ง สาบานได้เลย ผมไม่ได้เป็นคนส่งไป”

ชายหนุ่มยึดข้อมือทั้งสองของเธอไว้ เธอขัดขืนทั้งยังดิ้นรนทำร้ายอีกฝ่ายด้วยมือเท้าและเล็บที่แหลมและแข็ง ร่างสูงใหญ่ลำสันแข็งแรงกอดปล้ำจนลงไปนอนคลุกกันอยู่กับพื้นห้อง เขายึดร่างของเธอไว้ได้ ไม่ว่าจะแสงดาวจะฤทธิ์มากอารมณ์รุนแรงอย่างไร ในที่สุดก็แน่นิ่งหอบหายใจอยู่ในอ้อมแขนที่แข็งแรงของอีกฝ่าย

“ฟังผม เชื่อผมสักครั้ง ผมไม่ได้ส่งรูปนั้นไปให้หนังสือพิมพ์”

หญิงสาวหอบหายใจ กรีดร้องว่า

“อย่ามาโกหกเสียให้ยากเลย”

“ผมจะส่งไปทำไม คนอย่างผมอยากจะหาเรื่องกับใครนักรหรือ”
หญิงสาวจึงได้คิด นั่นซิ สายต๋นหัยแค่ชื่อเสียงและภาพพจน์ของตัวเองยิ่งกว่าสิ่งใด ที่แรกแสงดาวนึกว่าเขาโกรธที่เธอหันหลังให้และตั้งใจจะกลับไปคืนดีกับภริยา บัดนี้เธอเริ่มจำนนต่อเหตุผลว่าสายต๋นหัยจะหาเรื่องกับเธอผู้ซึ่งเขาไม่มีท่าทีจะตามง้องอนทำไม

อาการเจ็บบสงบลของเธอก็ทำให้ชายหนุ่มปล่อยข้อมือทั้งสอง ขยับลุกขึ้นนั่งพลงจุดให้เธอลุกตาม

แสงดาวสะบัดตัวอย่างยังขุ่นเคืองไม่หาย

“แล้วรูปนั้นหลุดออกมาได้อย่างไร”

ชายหนุ่มนิ่งเงียบ

“คุณต้องรู้แน่ว่าใครเป็นตัวการ” เธอหันมาบุนเขาอีกหลายครั้ง
“บอกมาซิยวนะ”

ชายหนุ่มสีหน้าเงื่อน “ผมไม่รู้จริงๆ”

“โกหก” เธอตามทูปตบตีอีก “บอกมา ฉันมีที่สิทธิ์จะรู้”

ชายหนุ่มต้องปกป้องข้อมือเธอไว้อีก “เอาละ.... ก็ได้”
เขาพูด ไม่ใช่เพราะกลัว แต่ด้วยความรู้สึกที่ว่าแสงดาวถูกรังแกอย่างไม่เป็นธรรมมากกว่า “ความจริงผมไม่แน่ใจนักรหรือ แต่ว่า... คนที่เห็นรูปนั้นเป็นคนสุดท้าย... คือเนตรนาง...”

“เนตรนาง...!” หญิงสาวอุทาน

ชายหนุ่มพยักหน้า

ประกายตาของเธอแว่กคิดสับสน “คุณนอนกับเนตรนางหรือ”

เขาพยักหน้าอีก “ใช่...”

“เป็นไปได้อย่างไร ถ้าเนตรนางสนใจคุณ เขานอนกับคุณมาก่อนฉันแล้ว เขาเป็นคนให้ท้ายฉันให้คบกับคุณเสียด้วยซ้ำ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน...” ชายหนุ่มสั่นหน้าขริมๆ

ในที่สุดเธอก็ระเบิดเสียงพร้อมกับทูปแขนชายหนุ่ม

“โง่บัดซบ คุณโดนเขาหลอกแล้ว ที่แท้ยายคนนี้จะใจจ้องล้างจ้องผลาญฉัน”

“ทำไมล่ะ คุณเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ”

“เพื่อนหรือ” เธอเน้นเสียงอย่างอาฆาต “ฉันก็อยากจะรู้เหมือนกัน ว่ายายคนนี้คิดอะไรกับฉันกันแน่”

ฟ้ารุ่ง อดรู้สึกอึ้งใจไม่ได้ เมื่อร่างสูงของชายหนุ่มผลัดประตูห้องเข้ามา เธอยิ้มให้อย่างยินดี สังเกตเห็นว่าสีหน้าของชายหนุ่มเหน็ดเหนื่อยหม่นหมองไม่คลาย

เขาเดินไปตุลุกงายในคอกเหล็กที่ถูกดึงขึ้นมาล้อมเตียงเด็กชายกำลังหลับสนิท หญิงสาวลุกเดินไปยืนข้างๆ รายงานว่า

“อาการดีวันดีคืน อีกวันสองวันก็กลับบ้านได้แล้วล่ะ”

ชายหนุ่มโอบเอวเธอไว้ “คุณทานข้าวหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วล่ะ คุณภริยาล่ะคะ”

“ผมไม่หิว”

“ตายจริง ป่านนี้แล้วยังไม่ทานมื้อค่ำหรือคะ หรือว่าจะไปที่ไหนต่อ”

“เปล่า” เขาสั่นหน้า ประกายตาหม่นมัว

“ดูคุณเหนื่อยจัง” เธอมองอย่างอาหาร “อาบน้ำก่อนไหมคะ
ฉันจะสั่งอาหารให้”

ชายหนุ่มถอนใจ “ก็ดีเหมือนกัน”

เธอส่งผ้าเช็ดตัวให้ก่อนร่างสูงๆ จะหายเข้าห้องน้ำ หญิงสาว
โทรศัพท์สั่งอาหาร สีหน้าของชายหนุ่มเมื่อใส่เสื้อผ้าชุดเดิมออกมา
ดูแจ่มใสขึ้น ผมที่เปียกน้ำถูกเสยเลยไปข้างหลังง่าย ๆ

“งานยุ่งหรือว่ามีปัญหาอะไรคะ”

“ปัญหากับงานมันคู่กันอยู่แล้ว” ชายหนุ่มยิ้มเหนื่อย ๆ
“ช่วงมันเถอะ ไม่ว่าจะมมีปัญหาอะไร ขอเพียงผมกลับมาเห็นหน้าคุณ
ผมก็ไม่เกียจอะไรทั้งนั้น”

“อย่าอ่อนน้อมซีคะ เดี่ยวฉันเคยตัวขึ้นมา คุณจะลำบากนะ”

“คุณจะทำอย่างไร” ประกายตาคนถามระริกริบวับขึ้นทันที
ฟ้ารุ่งอมยิ้ม “ไม่รู้ซีคะ ก็คุณพร่ำคำรักทุกวันทุกคืน ถ้าฉัน
ถือสิทธิ์ขึ้นมา คุณจะเอาคืนไม่ได้ นะคะ”

“ผมจะไม่เอาคืน กลัวคุณจะไม่สนใจมากกว่านะซี”

อาหารถูกนำมาส่ง ฟ้ารุ่งจัดวางให้ที่โต๊ะ ชายหนุ่มเดินมาหา
ตามที่เราเรียกแล้วกลับโอบกอดร่างบาง ๆ ไว้ในอ้อมแขน

เธออุทานอย่างตกใจ “อย่าคะ ประเดี๋ยวนางพยาบาลเปิดประตู
เข้ามาเห็นเข้า”

“ก็ช่างปะไร คนเขารักกัน อะไรจะมาห้ามได้”

เธอดีนรนอกจากอ้อมแขนจนได้

“ฉันต้องอยู่ที่นี้ทั้งวัน ไม่อยากขายหน้านะคะ”

“คุณอายุที่จะรักกับผมหรือ”

น้ำเสียงเธออ่อนโยน “เรากลับมาเป็นพี่น้องกันเหมือนอย่างเดิม
ไม่ได้หรือคะ”

“คุณคิดจะไปจากผมอีกแล้วใช่ไหม” สีหน้าเขาห้วนไหว

“เปล่าคะ ฉันไม่มีใคร แต่ทำไมอยากให้เราถลำลึกลงไปกว่านี้
อย่างน้อยก็ต้องมีเส้นขอบเขตซีดักกัน เพราะว่าฉันไม่ต้องการที่จะทรยศ
หักหลังเพื่อน”

ไม่มีเสียงตอบ ร่างสูงนั่งลงทานอาหารเงิบ ๆ ฟ้ารุ่งนั่งลงใกล้ ๆ

“คุณอรเป็นอย่างไบบ้างคะ ทำไมคุณไม่ไปอยู่กับเธอ”

“ผมเพิ่งจะมาจากคุณอร” ชายหนุ่มพูดขำ ๆ “ผมอยู่กับ
เธอทุกวัน”

“คุณอรรู้หรือเปล่าว่าฟ้าอยู่กับคุณ เธอโกรธหรือเปล่าคะ”

“ไม่เห็นเธอพูดอะไร...”

“แล้วทำไมเธอไม่โทรมา หรือว่าฟ้าควรจะโทรไปดี”

“อย่าเลย” ชายหนุ่มรีบห้าม “รออีกสักพักหนึ่งเถอะ
รอให้ถึงเวลาที่เหมาะสม แล้วทุกอย่าง...” น้ำเสียงตอนท้ายไม่มั่นคง
“จะเรียบบ่อยเอง”

เขาไถลนั่งอยู่บนตักคืน ฟ้ารุ่งไล่แล้วไล่อีกให้เขากลับบ้าน

“คุณนอนที่นี้ไม่ได้หรอกคะ มันไม่สบาย นางพยาบาลคอย
เดินเข้ามาดูลูกฉวย คุณจะตื่นทั้งคืนแล้วพรุ่งนี้จะไม่มีความทำงาน”

“อยู่กับคุณ ที่ไหนก็สบายทั้งนั้น”

“อย่าดีอนะคะ พรุ่งนี้ค่อยพบกันก็ได้”

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาจุมพิต ฟ้ารุ่งรู้ว่าถ้ายินยอม เขาก็จะ
ได้ใจและอ้อยอิ่งอยู่ไม่รู้จักจบ จึงเบี่ยงกายลุกขึ้นยืน พูดเจือหัวเราะว่า
“กลับได้แล้วคะ”

เธอยอมให้เขาจูบลา แต่ก็ตัดบทเมื่อมันทำท่าจะยัดเยื่อ ผลัก
ไล่ให้ร่างสูงออกจากห้อง อดรู้สึกหงอยเหงาไม่ได้เมื่อประตูปิดตามหลัง
อีกฝ่าย

ทว่าหลังจากนั้น เธอพบกระดาษแผ่นหนึ่งตกอยู่ในห้องน้ำ
มันคงจะร่วงออกจากกระเป๋าเสื้อของชายหนุ่มแล้วปลิวเข้าไปพัวอยู่กับ
ถังน้ำ ฟ้ารุ่งหยิบขึ้นมาดู ที่แรกไม่ได้สนใจ แต่แล้วก็ต้องใจหายวาบ

ใบเสร็จคำรักษาพยาบาล..... เธออ่านรายละเอียดคร่าว ๆ
พอถึงชื่อคนไข้ ฟ้ารุ่งต้องอ่านแล้วอ่านอีกอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง
อรละออ.....

ฟ้ารุ่งรู้สึกว้าวุ่นใจจะหมดเรี่ยวแรง เมื่อเดินแกมวิ่งไปตามทาง
ที่ถูกชี้แนะให้จากแผนกต้อนรับขึ้นไปยังห้องไอซียูที่อรละออพักรักษา
ตัวอยู่ คุณุณษณีย์นั่งเฝ้าประตูห้องอยู่คนเดียว พอเห็นฟ้ารุ่ง เธอก็
เข้ามากอดพลาบร้อมให้

“เขารู้สึกตัวแล้วคะ ลืมตาขึ้นมา มอง จำได้ แต่ว่ายยังไม่พูด”

ฟ้ารุ่งถามว่า “เกิดอะไรขึ้นคะ ฟ้าไม่รู้เรื่องเลย”

“ตำรวจบอกว่าหนูลงรถที่วิ่งสวนมา เลยชนเข้ากับต้นไม้...
แม่ไม่เข้าใจเลยว่าเขาไปทำอะไรแถวนั้นคนเดียวดี ๆ ดี ๆ ปรกติ
พอเลิกงาน ถ้าไม่ได้ไปกับคุณภูริก็จะกลับบ้านมาทานข้าวกับแม่ทุกวัน
ไม่รู้ว่เคราะห์กรรมอะไร...”

“คุณอรปลอดภัยแล้วใช่ไหมคะ”

คุณอุษณีย์เข็ดน้ำตา “หม่อว่าอย่างนั้น แต่หม่อพูดกับคุณภุริ ยืดยาว แม่ถามอะไรทั้งสองคนก็ไม่ยอมบอก พูดแต่ว่าไม่เป็นไรๆ”

ใบหน้าของหญิงสาวซีดเผือด แขนขาคล้ายไร้เรี่ยวแรงเมื่อ พาดตัวเองเข้าไปยืนอยู่ข้างเตียงคนป่วยซึ่งแทบทั้งร่างถูกห่อหุ้มไว้ด้วย ผ้าพันแผล อรละออลับสนิทอยู่ภายใต้ฤทธิ์ยา อุปกรณ์ช่วยชีวิต ยังถูกเชื่อมต่อกับแทบจะทุกส่วนของร่างกาย เครื่องวัดต่างๆ บ้าง ส่งเสียงเบาๆ บ้างมีไฟกระพริบเป็นระยะๆ ใบหน้าชาวซีดที่มีรอย สีเขียวปนม่วงซำอยู่ในบางแห่งบรรเทาจากอาการบวมลงมากแล้ว กระโجمพลาสติกใสที่เคยปิดกันถูกถอดออกไป

ฟ้ารุ่งมองใบหน้าที่ไร้สติ น้ำตาเอ่อคลอแล้วหยาดลงเป็นระยะ เพราะอย่างนี้เอง เธอจึงไม่ได้ยินเสียงของอรละออดังเจ็ยแจ้วทักทาย ทั้งๆ ที่เธอคาดว่าอรละออดจะต้องติดต่อมาหา หากว่ารู้ที่อยู่ของเธอ

หญิงสาวรู้สึกเป็นบาปในใจอย่างยิ่ง หลายวันมานี้เธอปล่อยให้ ภุริกอดจูบตามใจปรารถนาราวกับว่ายอมรักรักกับชายหนุ่ม ดังนั้น จึงพลอยไม่กล้าสู้หน้าเพื่อนผู้เป็นประจุน้องสาวที่รักผู้นี้

เธอยืนอยู่ข้างเตียงนานกว่าเวลาที่ได้รับอนุญาต แต่ก็ไม่มีใคร ทักทวน

...คุณอร นี่เป็นเพราะพี่ฟ้าดึงคุณภุริไว้หรือเปล่า ถ้าคุณภุริ อยู่กับคุณอร คงไม่เกิดเรื่องขึ้น พี่ฟ้าไม่ได้ตั้งใจ ยกโทษให้พี่ฟ้าด้วย

ในมาน้ำตาที่พร่างพราย ฟ้ารุ่งเห็นเปลือกตาของหญิงสาว ขยับ แล้วอรละออดก็ลืมตาขึ้น

ฟ้ารุ่งปาดน้ำตาทิ้ง รีบขยับเข้าใกล้

ดวงตาโรยราเรือแดงไร้ประกายของคนป่วยมองเธออย่างงุนงง อีกครู่หนึ่ง มุมปากก็คล้ายจะปรากฏรอยยิ้ม

“คุณอร” หญิงสาวหัวเราะทั้งน้ำตา จับท่อนแขนส่วนที่ไม่มี ผ้าพันกัมหน้าเข้าไปใกล้ “ฟื้นแล้วคนดี รู้สึกอย่างไรบ้างคะ”

ดวงตาคู่ นั้นจับจ้องอยู่ที่ฟ้ารุ่ง หากครู่เดียวรอยยิ้มก็จางหาย ฟ้ารุ่งกลับเห็นประกายตาโรยราคู่ นั้นซึ่งเคียด อรละออดเบือนหน้าหนี พลังหลับตา มีหยาดน้ำตาวิ่งตามกันลงมาเป็นสาย

อะไรกัน ฟ้ารุ่งใจหายวาบ

“คุณอร พี่ฟ้าอยู่ตรงนี้ เป็นห่วงคุณอรที่สุด...” เธอกระซิบ อีกฝ่ายไม่สนใจ อาการเคลื่อนไหวที่เปลือกตาบอกว่าเธอ รู้สึกตัวและได้ยินทุกคำพูด

“คนดีของพี่ฟ้า ได้ยินพี่ฟ้าหรือเปล่า”

เงียบ..! ฟ้ารุ่ง ยืนจ้องคนป่วย งุนงงและแปลกใจ

อรละออดฟื้นแล้ว แต่ทำไมไม่ยอมพูดกับเธอ.....

ภุริ มองฟ้ารุ่งด้วยสีหน้าอ่อนแรงแกร่งขริม หญิงสาวนั่งซิมอยู่ใน เก้าอี้โน้มตัวยาวหน้าเตียงลูก หันมามองเขาด้วยสีหน้าหม่นหมอง เขารู้จากคุณอุษณีย์ ว่าฟ้ารุ่งมาเยี่ยมอรละออด ในเวลากลางวัน เขาได้ ว่าฟ้ารุ่งจะต้องกระทบกระเทือนใจมากมายนับกับร่างที่นอนไม่ไหวติงของ เพื่อนที่เธอรักในเครื่องมือรักษาพยาบาล

ชายหนุ่มบิบบหัวเข่าเธออย่างปลอบ

“ทำไมคุณไม่บอกเรื่องคุณอร” หญิงสาวถาม

“คุณมีปัญหามากพออยู่แล้ว ลูกก็กำลังไม่สบาย ผมไม่อยาก ให้คุณคิดมาก..... ไม่เป็นไรหรอกฟ้า คุณอรปลอดภัยแล้ว”

“คุณอรไม่พูดกับฟ้าคะ” เธอเล่าพลางร้องไห้ “เธอรู้สึกตัว เธอยิ้ม แต่แป๊บเดียวเท่านั้นก็หันหน้าหนีแล้วไม่ยอมลืมตาขึ้นมาอีกเลย คุณอรคิดอะไรอยู่... โกรธฟ้าใช่ไหม.....”

ชายหนุ่มดึงร่างเล็กๆ เข้ามากอดไว้

ฟ้ารุ่งซุกหน้ากับอกที่อบอุ่น ร้องไห้อย่างระทมทุกข์

“ฉันเป็นต้นเหตุ ไม่อย่างนั้นคุณอรจะไม่เป็นอย่างนี้”

“ไม่ใช่ความผิดของคุณสักหน่อย”

“ฉันผิดเอง เพราะฉันคนเดียว”

อ้อมแขนอบอุ่นกอดเธอ แนบหน้ากับศีรษะที่ซุกอยู่กับอก

“ถ้าจะหาคนผิดจริงๆ ก็คือผมเอง... ผมไม่ควรจะยุ่งเกี่ยวกับเธอ มาตั้งแต่ต้น คุณอรไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่ผมเคยพบ เธอจริงจังอ่อนไหว แต่ที่ผมมกง่ายกับเธอ นั่นแหละคือต้นเหตุของปัญหาทั้งหมด”

เธอผละออกจากอ้อมแขนของชายหนุ่ม น้ำตาคลดตา

“แต่ถ้าไม่มีฟ้า คุณก็คงจะแต่งงานมีความสุขกับคุณอรแล้ว”

ชายหนุ่มมองตาเธออย่างอ่อนโยน

“ถ้าไม่มีคุณก็ไม่มีผม ไม่มีความสุข ไม่มีอะไรสักอย่าง”

อ้อมแขนที่อบอุ่นดึงเธอเข้าไปกอดไว้อีกครั้ง

หญิงสาวได้แต่ซุกนิ่ง สะอื้นให้ด้วยความอัดอั้น.....